



LE ENO JE POTREBNO

Dovoli Jezusu, da se te dotakne, če si v trpljenju



Jezus zdravi in ozdravlja. Osvobaja jetnike. Zdravi majhne in velike rane. Izganja demone, rešuje življenja. Hodi skupaj s svojimi in z njimi ostaja za vedno, dan za dnevno.

Zdravljenje

Jezus ozdravlja usmiljeno in nežno. Je zelo oseben. Zdravi, človeku se približa in se ga dotakne. Tak je njegov slog. Ne zdravi, samo da bi zdravil, čudežev ne dela na daljavo. Pomembna mu je oseba, njeno trpljenje, njena vera.

Ko zdravi, ko govori ali ko je preprosto ob človeku, Jezus kaže obličje usmiljenega Boga.

Zelo je pomembno, kako vse počnemo. V tem svetu imata prednost učinkovitost in produktivnost. Jezusu pa je pomemben človek.

Jezus se osebno približa. Človeka pogleda, ga sprejme, ga prime za roko, ga dvigne. To je njegov pečat. Bližina, dotik, da se sam pusti dotakniti. Da gleda v človeka, v njegovo notranjost, onkraj njegove telesne oboletosti.

Rad bi hodil in živel v Jezusovem slogu. On je osebni Bog, ki se poniža, ki se dotakne tega, kar živim, ki me dvigne in me prime za roko. Ki me vpraša, kaj mi je, in ga zanima, kako sem.

Jezus mi kaže, kakšen je Bog. In jaz se včasih trudim, da bi ga obdržal na razdalji, nekje na hladnem, kjer je veliko obsojanja. Ne dovolim, da bi se me Bog dotaknil.

Ne dotikam se, kakor se dotika Jezus. On vstopi v globino duše. Pride v hišo in ne čaka, da bi ga odpeljali k pomoči potrebnemu. Gre tja, kjer je bolnik, v njegovo hišo, do njegove postelje in se mu ljubeče približa.

Bog se približa in se me dotakne prav tam, kjer me boli. Dotakne se moje rane, moje bolezni. Kakšna je moja bolezen? Kje je moja rana?

Jezus me dviga. Mi vrača dostojanstvo, dostojanstvo sina, otroka in človeka. Hočem tako živeti, ker je vredno živeti, kot je živel On.

In ko sem ozdravljen, zaživim. Žena, ki jo je Jezus ozdravil, je vstala in jim začela streči.

Ko je moja duša bolna, težko služim. Zaprem se vase in mislim le nase, na to, kar jaz potrebujem.

Ko pa se me dotakne Jezus, v notranjosti začutim potrebo, da služim drugim, da zanje skrbim in jih spodbujam. Nenadoma se odprem.

Nekoč je Jezus po ves dan zdravil. Ves dan je bil za druge. Jezusova ljubezen je neskončna, neutrudljiva, potrpežljiva. Vsakdo je prišel k njemu s svojimi ranami, bolečinami, boleznimi. Jezus se jih je dotaknil. Življenje je preživel tako, da je delal dobro.

Tako želim živeti tudi jaz.

(Vir: <https://si.aleteia.org/2018/02/14/si-v-krcu-dovoli-jezusu-da-se-te-dotakne/>)

Amicus Dei

SVETNIKI – BOŽJI PRIJATELJI

SV. KRIŠTOF; goduje 24. julija, umrl je ok. l. 250



Na Slovenskem imamo precej cerkva, župnijskih in podružničnih, ki imajo na daleč vidni zunanji steni sliko svetega Krištofa. Današnji godovnjak je bil namreč velik priprošnjik zoper naglo smrt. V

vernem človeku se je utrdilo zaupanje, da je zadosti, če navsezgodaj zjutraj pogledaš svetnikovo podobo, pa tisti dan ne umreš nagle smrti. Zato so naročali tako velike slike na cerkvah, da so ga lahko videli takorekoč iz vsake hiše in kar skozi okno!

Svetega Krištofa Cerkev časti kot mučenca. Njegovo ime Hristoforos v našem jeziku pomeni Kristonosec. Oseba današnjega svetnika, o kateri vemo samo ime, in njegova mučeniška smrt (verjetno okoli leta 250 za časa cesarja Decija) sta zgodovinski.

Že zgodaj so ga začeli častiti tako na Vzhodu kot na Zahodu. Ko se je njegovo čiščenje v dobi prvih epidemij kuge v 13. stoletju silno razraslo, je ob tem skromnem zgodovinskem jedru nastalo veliko legendarnih okraskov.

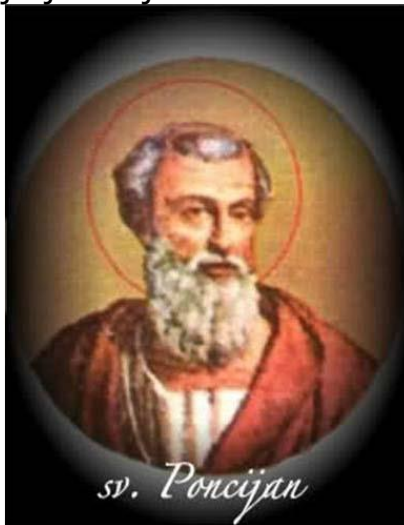
Po teh virih naj bi bil Krištof doma iz kanaanske dežele, iz severnega predela Palestine. Starši so bili pogani in tak je bil tudi sin, ki mu legende dajejo ime Reprob, po naše Zavrženec. Po telesu je bil velikan in v svojem ponosu je sklenil, da bo služil samo najvišjemu gospodu. Zmenil se je z mogočnim kraljem in bil pri njem v službi dotlej, ko je videl, da se kralj boji hudiča. Pustil je kralja in šel služiti hudiču. Nekoč sta Krištof in hudič šla skozi gozd ter prišla do križa. Hudič se je začel tresti od strahu in velikan je spoznal, da je Križani močnejši kot hudič, zato je sklenil, da mu bo služil z vsem srcem. Dal se je krstiti in pri krstu je dobil ime Krištof.

V dvanajstem stoletju pa je nastala legenda, da se je Krištof po naročilu pobožnega puščavnika nastanil ob deroči reki in čez njo na splavu prevažal in na ramah prenašal potnike. Nekoč ga je klicalo neko dete, naj ga prenese. Velikan ga je vzel na ramena in dete je postajalo vedno težje. Kot da bi nosil ves svet! »Še več kot ves svet nosiš, Krištof,« se je oglasilo dete. »Nosiš tistega, ki je ustvaril nebo in zemljo. Jaz sem Jezus Kristus. Zasadi svojo palico v zemljo in ozelenela bo. Po tem boš spoznal, da si res nosil mene.« Povod za to legendo je njegovo ime Krištof Kristonosec. To legendo prikazujejo svetnikove upodobitve. Legenda je dala tudi pobudo, da so si sv. Krištofa izbrali za svojega zavetnika čolnarji in splavarji, nosači in vozniki pa tudi romarji in drugi popotniki. V novejšem času je postal zavetnik avtomobilistov in v marsikaterem avtomobilu najdemo pritrjeno nalepko z njegovo podobo. Na Krištofovo nedeljo, tisto, ki je najbližja godu sv. Krištofa, je pri nas od leta 1987 darovanje za vozila, namenjena misijonarjem. Pobudo za

to je dala organizacija MIVA, akcija pa poteka pri nas pod geslom »Za vsak srečno prevožen kilometer en stotin.«

Sv. Poncijan, papež, in Hipolit, duhovnik; godujeta 13. avgusta

HIPOLIT je bil učenec sv. Ireneja in je deloval kot duhovnik in učitelj v Rimu. Bil je bister, nekoliko vihrav, častihlepen in trmast, zaradi česar je imel vse življenje hude težave in boje s svojo okolico in s samim seboj. V boju s tedanjimi krivoverci je bil silno oster, a se v preveliki vnemi tudi sam ni mogel izogniti zmotam. V svojem glavnem in obsežnem delu – 10 knjig – z naslovom Philosophumena ali spodbijanje vseh krivih nauk je zavračal zmote monarhijancev, ki so učili, da je v Bogu ne le ena narava, marveč tudi le ena oseba in da so Oče, Sin in Sveti Duh le tri imena za eno in isto Božjo osebo, ki se je v raznih dobah različno javljala. Hipolit je z vso silo zavračal zmoto, hkrati pa je sam zašel v zmoto, ker je učil nekakšno podrejenost druge in tretje Božje osebe. S to zmoto je prišel v spor s papežem Zefirinom (198–217) in njegovim svetovalcem Kalistom, Zefirinovim naslednikom na apostolskem sedežu (217–222). Hipolit je šel celo tako daleč, da se je dal posvetiti za rimskega škofa in papeža (bil je prvi protipapež), imel je svojo duhovščino in svoje vernike. Povzročil je pravi razkol, ki je trajal še pod papežema Urbanom I. in PONCIJANOM, končalo pa ga je šele novo preganjanje kristjanov za časa vladavine Maksimina Tračana (235–238). Ta



je dal umoriti svojega prednika Severa Aleksandra (222–235) in je iz nasprotovanja do njega preganjal kristjane in jih dal mnogo pomoriti. Cesar Sever Aleksander je bil ves čas svoje vlade pod vplivom svoje matere, nadarjene in krščanstvu naklonjene Julije Mameje. Ta je imela zveze z Origenom in rimskim prezbiterjem Hipolitom. Na njenem dvoru je bilo mnogo kristjanov, ki jih je Maksimin Tračan dal pomoriti. Dal je pomoriti tudi mnogo cerkvenih predstojnikov ali pa jih je poslal v pregnanstvo, med njimi tudi papeža Poncijana in nasprotnega papeža Hipolita. Skupaj ju je leta 235 izgnal na otok Sardinijo, kjer sta morala delati skupaj z največjimi zločinci v rudnikih. Silno duševno in telesno trpljenje ju je združilo. Hipolit se je spraval s papežem Poncijanom, kakor to izrecno omenja njegov nagrobni napis, ki mu ga je sestavil poldrugo stoletje pozneje papež Damaz. Hipolit in Poncijan strašnega napora in trpljenja nista prenesla in sta še isto leto umrla. Njuni trupli so kristjani prinesli v Rim. Ker se je Hipolit v pregnanstvu spraval s Cerkvijo, so ga obenem s Poncijanom častili kot mučenca. Poncijan se je v izgnanstvu odpovedal svoji časti 28. septembra 235 – to je po dnevu in mesecu prvi zanesljivi datum v zgodovini papežev.

Sv. Hipolit je poleg Origena najplodovitejši starokrščanski pisatelj. Sv. Hieronim slavi njegovo svetost in učenost, Janez Zlatousti pa ga imenuje 'vir luči' in 'sveti učitelj'. Njegove spise so zlasti na Vzhodu mnogo brali. Zanimivo je, da se je njegova razlaga preroka Danijela, ki jo je leta 202 spisal v štirih knjigah, v celoti ohranila le v staroslovenskem prevodu. V njegovi 4. knjigi prvič beremo, da se je Jezus rodil 25. decembra. Cerkvenopravni in liturgični spis Apostolsko izročilo mnogi pripisujejo Hipolitu. V njem je zapisana sedanja kratka druga evharistična molitev, podroben opis katehumenata in posvetilna molitev za škofa, prevzeta v pokoncilski obred.

Hipolita so pokopali v grobnico ob Tiburtinski cesti (Via Tiburtina) 13. avgusta 235/36. Na ta dan se obhaja tudi njegov spomin. Poncijana pa so pokopali v papeško grobnico v Kalistovih katakombah, Cerkev obhaja njegov spomin od 8. stoletja dalje 19. novembra. Od 8. stoletja do leta 1969 je navajal Rimski misal 22. avgusta svetega mučenca, škofa Hipolita iz Porta, ki pa je istoveten s sv. Hipolitom iz Rima.

Sv. Hipolita upodabljajo kot rimskega vojaka z zastavo ali s sulico in s

ščitom; z mučeniškim orodjem, s krepelcem, z vrvjo in s pasom. Zgodovinsko najustreznejša je upodobitev, ki ga kaže sedečega na stolu, zraven sebe pa ima svoje spise. Hipolit je zavetnik mesta in škofije St. Pölten.

Pripravila Marica

Janez Vodičar: Nepopolni dan

Če bi vas prebudil z novico, da je končno napočil popolni dan vašega življenja, bi verjetno hitro zavili z očmi in me, spoštovani poslušalke in poslušalci, hitro začeli poslušati s stisnjenimi zobmi. »Gotovo gre za koga, ki ne ve, kaj je življenje, da govori o popolnem dnevu; bo že videl!« bi še privošljivo dodali.

Nemški pesnik Friedrich Hölderlin je zapisal, da je z dnevi kot z življenjskimi obdobji. Noben dan ni dovolj dolg, noben ni popolnoma lep, vsak je, če že ne napolnjen z mukami pa vsaj z nepopolnostjo. Vedno znova se pritožujemo čez življenje. Že otroci znajo tarnati nad svojim otroštvom. Spomnim se, kako sem sanjaril, da se ne bi rodil v družini, v kateri sem se. Ne bi mi bilo treba delati na kmetiji, lahko bi šel kam na počitnice, kot so šli drugi, ne pa na njivo. Podobne sanje je imel ali ima vsak izmed nas. Nobeno življenjsko obdobje ni dovolj lepo, popolno, vsako prehitro mine. Kakor današnji dan, ki bo spet prinesel 'Bog si ga vedi kaj'.

A ko se ozrem na svoje otroštvo, vidim, kako je bilo dobro vse to, kar sem moral takrat preživeti. In tako bi šel lahko v vsako obdobje svojega življenja. Verjamem, da tudi drugi tako razmišljate. Ko se prebijamo iz dneva v dan, nas tarejo skrbi, motijo številne stvari, občutek imamo, da nam življenje polzi iz rok. Če pa pogledamo nazaj, je občutek drugačen. Pogosto lahko mirno in zadovoljno rečemo, da je bilo takrat res lepo.

Nisem navedel vsega, kar je o tem zapisal pesnik Hölderlin. Dodaja, da če seštejemo vse te nepopolne dni, ki so nam prej grenili življenje, na koncu dobimo vsoto, ki nas navdaja z veseljem in z občutkom polnosti. Težko živimo v preteklosti in vsako tarnanje o tistih lepih starih časih nas hitro vznejevolji. Od preteklosti res nimamo kaj dosti, a brez nje ne moremo živeti. Preteklost, ki pušča le bolečine in neizpolnjena hrepenenja, ne more biti hrana današnjega dne. Če pa z nemškim pesnikom zmoremo tako seštevati dni svojega življenja, da v vsej prikrajšanosti najdemo lepe in dobre trenutke, bosta tudi v nas radost

in volja do življenja. Ne gre za prazno nostalgijo o zlatih starih časih, gre za dober temelj današnjega dne.

Tudi današnji dan bo prekratek za vse, kar želimo storiti. Ne bo popoln, kot bi to navsezgodaj hoteli. Lahko pa iz njega naredimo droben biser, ki bo na verižici našega življenja počasi sestavljal čudovit spomenik radosti. Pot do tega je, da se spomnimo lepote včerajšnjega dne, lanskega leta, preteklega desetletja ... in ob tem verjamemo, kako je tudi današnji dan drobno zrno semena za lepši jutri.

Vir: duhovna misel – Radio Prvi

LITERARNI KOTIČEK

Molitve nekoč

V literarni kotiček smo dodali še stare molitve, ki ste se jih naučili od staršev, starih staršev, sorodnikov ... pa jih še nismo slišali ali pa so pozabljene. Zapišite jih in pošljite, z veseljem jih bomo objavili. Pripišite tudi, kdaj in kdo vas je molitev naučil.

Nevihhta

Dan se je prevešal v večer. V mislih sem se že pripravljala na službo – nočno izmeno. Oblačilo se je. Zaskrbelo me je, kako bo potekala noč. Napovedane so nevihte. Stopila sem pred hišo. Prve kaplje dežja so ohlajale ozračje. Odprla sem dežnik. Pihalo je. Na nebu se je zarisala strela. Sledilo je grmenje. Telo se mi je streslo. Spomini so oživel.

Bila sem stara pet-šest let. Po kosilu se je pooblačilo. Oblaki so hitro prekrili nebo. Stemnilo se je. Domači so pohiteli po živino, da jo spravijo v hlev. Pokrivali so kupe sena ter jih obteževali s kamni. Umikali so stvari, katere bi lahko veter prevrnil in jih poškodoval. Tudi živina je bila vznemirjena. Postorilo se je, kar se je lahko, preden se je ulilo. Odhiteli smo v hišo. Zdelo se mi je, kot da se premikam po karameli, ki mi ovira korak. Spotikala sem se. Oče je vzel veliko svečo, ki jo sicer prižge ob praznikih, se pokrižal in jo prižgal. Nemirno je postopal po hiši in pogledoval skozi okno. V molitvi je prosil, da ne bi toča uničila poljščine. Vsak se je stisnil v svoj svet. Strele so bliskale, sledilo je grmenje, da so

šipe v oknih žvenketale. Stala sem ob steni v kotu. Nato sem počepnila. Zamizala sem. Z dlanmi sem si pokrila ušesa in močno stisnila. Ne vem, koliko časa je trajalo. Mogoče pol ure? Oče je odprl hišna vrata. Domači so se razpršili po opravilih. Stopila sem ven. Zjasnilo se je. Veter se je podel. Narava je bila oprana. Listje na drevesih bolj zeleno. Ptice so glasno žvrgolele. »Otroška pamet je res čudovita. Doživlja sleherni trenutek.« Stekla sem pod veliko češnjevo deblo. Po tleh so ležale rdeče sladke češnje. Nabrala sem si jih pest. Dež jih je opral in ohladil, da so bile slastne. Sladkala sem se. Za hišo, kjer je vodila kolovozna pot, je nastal hudournik. Z bosimi nogami sem stopila v potok. Presenetila me je toplota vode – »vroča«. Hodila sem gor in dol po poti ter premagovala brzice. Preizkušala sem svojo moč. Voda mi je segla do kolen. Na določenih delih, kjer je bilo strmo, je voda hitreje tekla. Občasno me je tok zamajal. Zabavalo me je ... Vendar se je strah pred nevihto zasidral vame. Pa vendar je čez čas, po treznem razmišljanju, izgubil svojo moč.

Pohitela sem. Ko sem prispela pred DMM, je že močno deževalo. Po predaji službe sem odšla na obhod na oddelek. Nevihta se je razvnela. Strele so razsvetljevale sobe. Sledilo je grmenje. Prišla sem do sobe ge. F. A. Bila je pokrita z odejo čez glavo ter hropla. Da bi ugotovila, kaj se dogaja, sem jo vprašala: »Kako se počutite?« Odgrnila je odejo. Obraz je imela zaripel in poten. »Sestra, bodite malo pri meni,« je spregovorila. Namestila sem ji vzglavnik, zrahljala odejo in obrisala potna lica. »Usedite se k meni,« je rekla s prosečim glasom. Sedla sem na posteljo in jo prijala za roko. Bližina jo je vidno pomirjala. Pripovedovala mi je o svojem strahu pred nevihto, ki je bil zelo intenziven, in kako to doživlja že od otroških let. Glede na svoje izkušnje se mi ni bilo težko vživeti v njene občutke. Sedela sem ob njej in jo poslušala. Po približno desetih minutah se je umirila. Ponudila sem ji tableto za spanje, ki jo ima predpisano *po potrebi*. Odklonila je. »Mislim, da bo šlo, sestra,« je rekla. Nevihta je minila. Preostali del noči je rahlo deževalo. Gospa je na vsakem naslednjem obhodu spala. Na zadnjem zjutraj pa je bila budna. Zahvalila se je za preteklo noč in rekla, da se je odlično naspala.

Iz dnevnika nočne sestre, I. 2011

Življenje

Otrok, ki se je rodil,
ni vedel, kaj ga čaka.
Ko pa je zrastel v korenjaka,
je šel za vojaka.
Imela ga je rada
deklica vsaka.
Ni pa ga marala tista,
za katero se je ogrel
in po njej hrepenel.
Dekle je naklonjenost opazila,
vendar je ni ganila.
Molče je govorila:
»Za nič ne bi bila s tabo,
pa če se svet obrne na glavo.«

Prišel je čas vojne.

Mladenič se je moral boriti,
A smrti se ni mogel ogniti.
Ko je deklica to slišala,
si že je solze brisala.
Prevzetnica se je kesala
in za njim žalostno jokala.

Blaž Trček, 9. razred, OŠ Rovte

Planika

Stanovali smo v bloku. Dobro smo se razumeli s sosedi. Stanovanje je zadoščalo takratnim potrebam in pogojem (načinu) življenja. Vendar smo hrepeneli po svoji hiški, v kateri bi se počutili »doma«. Ponudila se je prilika in z možem sva jo, v veliki želji po lastni hiši, zagrabila. Zelo težko, pa vendar s pomočjo prijateljev, znancev in ostalih ljudi, ki so pomagali z nasveti, v kateri banki naj zaprosiva za posojilo, kam se obrniti glede tega in onega, do konkretne pomoči denarnega posojila za aro, brez katere nakupa sploh ne bi bilo. Zmogla sva. Prijatelju, ki se je svojo ženo odločil, da nam pomaga, sva zelo hvaležna. Bog jima povrni. Preselili smo se v hišo. Bilo je veliko dela in renoviranja. Urejanje vrta, sadovnjaka ... Zemljišča je vse skupaj tisoč kvadratnih metrov. Za mene pomeni celo »kraljestvo«. Prijateljica mi je podarila dve sadiki planik, ker je vedela, da jih obožujem. Vedno sem hrepenela, da vidim to prekrasno cvetlico v njenem pravem domovanju. Zasadila sem ju na vrt ob kamnu, ki naj bi spominjal na gore. Zrastle so in zacvetele. Ko sem zagledala bele žametne cvetove, sta me prevzela veselje in sreča. Sklenila sem to veselje podeliti.

Naslednji dan sem po službi odpeljala go. A. O., stanovalko, s katero sva navezali prijateljski odnos, k nam domov. Pokazala sem ji planike. Bila je presenečena, da ta cvetlica uspeva na vrtu. Vsekakor je bila zelo vesela izleta in obiska. Odtrgala sem ji eno cvetlico. Ko sem jo pripeljala nazaj v dom, sem gospo pospremila do sobe. Tam jo je sprejela moja sodelavka, ki je bila v popoldanski izmeni. Zagledala je planiko in me ostro oštela. Ta roža je zaščitena, ne sme se je trgati. Mar bi jo pustila tam, kjer raste. Tja sodi. Vedoč, da je velika ljubiteljica narave in da rada hodi v hribe, sem potrpežljivo počakala, da do konca izrazi svoje negodovanje. Potem sem ji pojasnila. Raste na našem vrtu. Vseeno jo je škoda trgati, je dodala. Sodelavka, ki je skrbela za razvedrilo v domu, je zvedela za pripetljaj. Predlagala mi je, glede na to, da želim še koga razveseliti s svojimi cveticami, da prinesem šopek. Na pogovorni skupini jih bom podarila kot posebnost. Strinjala sem se. Pogovorno skupino vodijo voditeljice, tam nisem bila prisotna. Odločile so se, da vsaka stanovalka iz skupine z istim imenom dobi planiko.

Prišla sem v nočno izmeno. Po ustaljeni rutini sem šla na obhod po sobah. Tiho sem odpirala vrata in preverjala stanje. V eni izmed sob sem na nočni omarici zagledala planiko. Zadovoljno sem se nasmehnila. Torej, ga. A. P. jo je dobila. Srečna, da cvetlica iz mojega vrta še koga osreči, sem nadaljevala obhod. Naslednjo planiko sem zagledala v sobi ga. A. Z. Ta gospa pa je zelo zahtevna, ne kaže hvaležnosti za katero koli narejeno delo. Občasno je žaljiiva ali celo nesramna. Ustavila sem se. Pogled mi je počival na cvetlici. Čustva so se razburkala. Porodilo se mi je negotovo vprašanje. Ali ji privoščim cvetlico? Zardela sem!



Približala sem se nebolglieni gospe, ki je že spala, nežno sem ji pobožala z brazdami nagubano čelo in na glas izgovorila: »Draga moja, privoščim ti mojo planiko.« Odšla sem. Planike so še nekaj časa krasile sobe.

Iz dnevnika nočne sestre,
I. 2005

Človek

Človek ceniti ne zna
tega, kar ima.

Ko pa nekaj izgubi,
si vsega nazaj želi.

Šele v stiski spozna,
da vse ima
in da to ni le denar,
za katerega je vsem
preveč mar.

Ljudem je vseeno za sočloveka,
Važno je samo, od kje denar priteka.
Zato se vse pogosteje zgodi,
da človek osamljen čepi,
družbe si želi,
a je nikjer ne dobi.

Saj vsem se preveč mudi.
Vsakdo nekam hiti
in zato nihče ne opazi
sočloveka v žalosti.

Ahac Mozetič, 9. razred, OŠ Rovte



JUNAKI IZ OZADJA

Zaposleni se nam bodo predstavili s svojimi življenjskimi zgodbami, ki so jih pripravljene deliti z nami. Hvala vam.

Urška Bombač

Še ne tako dolgo časa nazaj smo v našem časopisu predstavili novo diplomirano sestro Urško Prevolšek. Ker si je našla službo bližje svojemu domu, jo je nadomestila nova diplomirana medicinska sestra. S pomnjenjem njenega imena pa nimamo veliko težav, saj ji je prav tako ime Urška.

Urška Bombač se je skupini delavcev Doma Marije in Marte pridružila v letošnjem letu. V Domu se delo začne zgodaj zjutraj, vendar Urška ni zaspanka. Tudi zgodnje vstajanje ji ne povzroča velikih težav. Pove, da je glavno samo to, da spi vsaj šest ur na dan in se brez muke prilagodi zgodnji uri. Preden se je zaposlila v Domu, je hodila na delo v Varstveno delovni center, od katerega je v srednji šoli dobivala kadrovske štipendije. Prihaja z Rakeka, kjer živi s starši in sestro.

Rodila se je 6. 2. 1992. Osnovno šolo je obiskovala na Rakeku, srednjo zdravstveno šolo pa v Postojni. Po končani srednji šoli se je vpisala na Fakulteto za vede o zdravju Izola, enota Nova Gorica, kjer je leta 2018 diplomirala. Ko se je odločala za poklicno pot, je imela odprtih več možnosti, saj jo je že kot mlado deklico zanimalo veliko stvari. V najožji izbor pa sta prišli veterinarska in zdravstvena šola. Za zdravstvo oz. za zdravstveno nego se je odločila skupaj s starši, eden od razlogov je tudi ta, da je bila njena stara mama patronažna medicinska sestra.

Že od malih nog je Urškin urnik napolnjen z raznimi prostovoljnimi in prostočasnimi aktivnostmi. V osnovni šoli je hodila k verouku, obiskovala pevski zbor, dokončala je tudi šest razredov glasbene šole, kjer se je učila igranja na klavir. V času študija se je poleg opravljanja



številnih študentskih del vpisala tudi v RK Cerknica, kjer je prostovoljna bolničarka. V okviru RK Cerknica se je udeležila tudi programa prve pomoči za pridobitev licence za predavatelja prve pomoči. Kljub temu da opravlja oz. je opravljala veliko dejavnosti, ki vključujejo javno nastopanje, pa pravi, da se nerada izpostavlja in se raznim javnim nastopom raje izogne.

Poleg službe pomaga doma na kmetiji, redno hodi na daljše sprehode v naravo, občasno tudi teče. Obiskovala je tudi več plesnih tečajev, saj zelo rada pleše. Občasno pogleda tudi kakšen film. Rada ima vse žanre, razen grozljivk. Če le utegne, zelo uživa tudi v branju. Ena izmed njenih najljubših knjig je Učbenik življenja, ki jo je napisal Martin Kojc. Kar se tiče glasbe, posluša različne zvrsti, veliko je odvisno tudi od počutja in energije, kakšno zvrst si dani trenutek zaželi. Najpogosteje posluša različne zvrsti rocka, komercialno in klasično glasbo. Zelo rada ima živali. Doma imajo kmetijo, kjer domujejo tudi štirje konji in mačka Pepa.

Urška rada kuha in v kuhinji poizkuša in improvizira razne nove jedi in recepte. Rada pa tudi peče razne vrste piškotov. Pravi, da se težko upre dobri čokoladi, sladoledu in piškotom.

Zelo rada tudi spije kakšno dobro kavo, vendar s kavo vseeno ne pretirava. Njena najljubša rutina pitja kave je zjutraj, na prost dan, ko si lahko vzame čas in spije skodelico kave v miru in tišini.

Urškina velika strast pa so tudi potovanja. Pravi, da rada potuje in odkriva nove kraje. Obiskala je kar nekaj evropskih držav in mest, kot so npr. Rim, Vatikan, Pariz in Azurna obala, Amsterdam z obmorskimi vasicami, Bruselj in mesta v okolici. Med študijem pa je s prijateljem obiskala tudi prijateljico, ki je bila na izmenjavi v španskem mestu Granada. Lansko leto pa je prvič potovala izven Evrope. Podala se je na štirinajstdnevno potovanje po Šrilanki. Kljub temu da je videla že kar nekaj sveta, pa bi si težko izbrala državo, v kateri bi živela, če ne bi imela več možnosti živeti v Sloveniji.

Urška je ambiciozna. Čez deset let se vidi kot uspešna, neodvisna ženska z urejeno stalno službo, človek z veliko mirnosti, zadovoljstva in sreče. Ko jo vprašam, česa se najbolj boji, mi odgovori, da ne živi v strahu: »Skušam čim manj misliti na to, kaj vse se lahko zgodi. Vse pa se zgodi z nekim razlogom, konec koncev tudi slabe stvari so na koncu za nekaj dobre.« Urška najbolj med vsemi zaupa svoji mami.

Za konec nam še zaupa, kaj je njeno življenjsko vodilo: »Bodite hvaležni za to, kar imate, na koncu boste imeli več. Če se osredotočite na tisto, česar nimate, nikoli ne boste imeli dovolj. Delaj in misli dobro in dobro ti bo povrnjeno.«

Zapisala Tjaša Gracar

Zaključni izlet, 18. 6. 2020

Lov za skritim zakladom

Po zajtrku smo se odpravili na lov za skritim zakladom, ki nam ga je pripravila lutka Sofija, ki nas je celo leto spremljala v Mavrični sobi. Na debela dreves nam je pripela 24 rdečih kartončkov (»kantorčkov«), označenih s številkami. Vsak otrok je kartonček s svojo številko snel z debela, Sofija je skočila v njegov nahrbtnik in prebrala nalogo, on pa je bil glavni pri izvedbi te naloge. Bil je tudi vodja skupine do naslednjega kartončka.



Cel teden je bilo napovedano deževno vreme, zato smo vsak dan skupaj v vrtcu molili: O, Jezus, blagoslovi me, doma pa so otroci vsak večer zmolili sv. angel.

Jezus nas je zares slišal 😊! Na cilju smo se mu s to molitvijo tudi zahvalili za lepo vreme in varno pot.



Skoraj osemkilometrsko pot nam je minila zelo hitro, saj smo imeli v gozdu polno zanimivih nalog. Najprej smo se odpravili do skritega kotička ob izviru vode, nato pa smo pot nadaljevali v gozd, kjer smo poiskali Jezusa in se mu poklonili.

Poiskali smo tri storže in si jih podajali najprej nad glavo in nato nazaj med nogami.

Iz materiala, ki smo ga našli v gozdu, smo gradili zapornice, njivo, drevo, grm in ogenj.

Storže smo ciljali v tarčo – drevo.



Ravnotežje smo lovili na poti čez hlod.

Iskali smo že poznani javor, lipo in lesko.



Objemali smo se in delali počepe v parih.

Komu uspe slišati pok leskega lista? 😊

Na novo pa smo spoznali bukev in žir. Kako lepa je narava!

Zelo nam je bilo všeč, ko smo lahko postali vrtavke sredi ravno pokošenega travnika.

Ko smo bili že skoraj na cilju, se nam je odprl pogled na logaški drevored. Ugotavljali smo, kdo se je že peljal po tej cesti in kam smo se peljali že skupaj (plavalni tečaj).



10 korakov stran od štorja smo našli zaklad. Vsak je dobil lonček s plastelinom in medaljo v obliki mavrice, ki jo je na začetku leta vsak pobarval sam, na njej pa je bila zapisana misel Bodi mavrica v oblaku drugega.

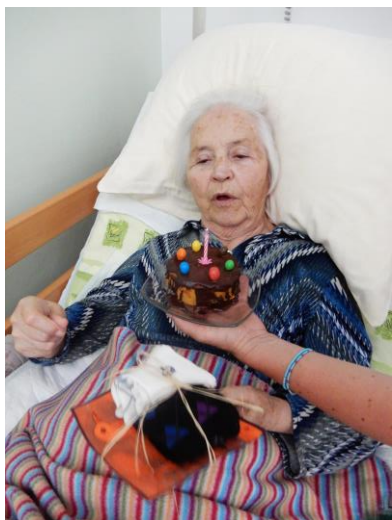


Na cilju pa smo pojedli zaslužen kosilo kar po turško. Mmm. Hvala kuharicam in vozniku. ☺

ZA KONEC PA ŠE UGANKA

Zamiži. Prisluhni. Zdaj si grm. Tvoje liste greje sonce. Tvoje noge so korenine, skozi katere črpaš iz zemlje vodo, polno hranilnih snovi. Tvoja glava je veja, ki jo veter premika zdaj levo, zdaj desno. Tvoje roke so listi na veji, ki igrivo plapolajo. Pravkar je padel lešnik s tebe. Kateri grm si bil? Poišči ga.

Rahela Berlec

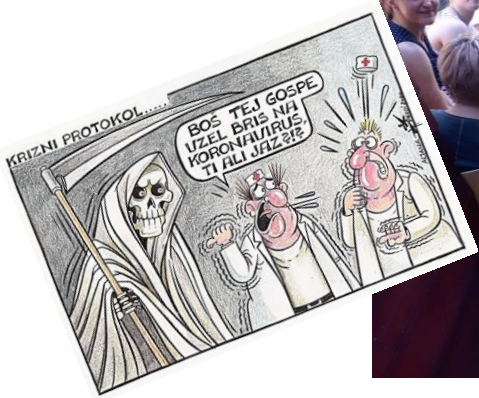


Korona piknik zaposlenih pri kozolcu za cerkvijo

Končno
malo
drugače.



Hvala bogoslovcema za
prepevanje.



Slovo od ge. Ane Podobnik

K hiši sva prišli pred dvajsetimi leti. Torej jeseni leta 2000. Jaz kot novo pečena sestra, ga. kot varovanka Doma. Obe sva bili veseli novega in zanimivega začetka, polnega pričakovanj. Bila sem zelena v tem poslu, vendar oborožena z dobro voljo in pripravljenostjo učenja. Ga. je bila vesela, da je bila preskrbljena. Takrat je bila še v dobri kondiciji. Večino stvari je lahko še sama naredila. Bila pa je vedno pripravljena spregovoriti prijazno besedo ter izreči hvaležnost za vse, kar koli ji je kdo naredil, pa čeprav le malenkost. Velikokrat je razlagala, kako je zadovoljna, da ima svojo sobico. Posebno je izražala zadovoljstvo, ko je pozimi stala ob svojem oknu in opazovala zunanje vremensko dogajanje, ko je severni veter žvižgal okoli vogala in pel svojo neusmiljeno pesem, veje lipe na cerkvenem dvorišču pa so se zvijale, obtežene s snegom. Takrat je na glas razmišljala. »Če bi bila sedaj sama, koga bi prosila, da mi pripravi drva in zakuri ogenj v peči? Tako, zdaj pa sem brezskrbna.« Vedno je kazala potrpežljivost in skromnost. Nikoli se ni pritoževala nad ničemer v življenju; vse, kar je doživljala, je mirno sprejemala. Tudi mene je tega učila. »Ne skrbite, sestra, korajža velja,« me je spodbujala.

Leta so minevala. S tem se je tudi njeno zdravstveno stanje spreminjalo. Ostala pa je vedno potrpežljiva in hvaležna. Sedaj, ko smo se od nje poslovili, se oziram nazaj in se spominjam vseh skupnih minulih trenutkov. Utrne se mi skromna misel: »Mirno je živela in tudi mirno je odšla. Spominjala se jo bom v molitvi.

Medicinska sestra



Meni pa je dobro, da sem blizu Tebe, moj Bog.

Ps 73,28

Ana Podobnik

Blagor vam, ker ste se že tukaj veselili srečne večnosti.

Pred vami je preglednica z besedami. Vaša naloga je, da vsakič, ko na seznamu zagledate katerokoli od iskanih besed, ki so zapisane v okvirju nad seznamom, le to prečrtate. Delajte čim hitreje.



ISKANE BESEDE: **STARŠ GLAVA METULJ GORA**

MOKA STARŠ KOVAČ CVET METULJ MOLILEC GRAD MUCA VRAT
VSELITEV GRAD KODILA KREDA CVET SONCE METULJ JESEN
STARŠ KRALJ MOLITEV LOPA KRT VRAT STARŠ SEDALO KIP KUP
KOP KIP KUHINJA GORA MESO GLAVA ZAVIST KOMNA POTICA
CVET KALUP STARŠ LAŠKO PIVO KRALJ METULJ KRAVA MOLITEV
JAZ KRALJ TULIPAN LUNA GAS GORA SANDAL CVET GORA SENO
KAPA KRDELO LOPA METULJ KIP SANDAL CVET GORA KAČA OPIJ
GLAVA FIGA HUD CVET ČENELA SONCE STARŠ GLAVA MOKA
KRALJ GRAD GORA GRAD KAČA KREDA KROKODIL METLA GLAVA
JASNA GORA METULJ GORA KRALJ VRATA OMLETA MAGNET

SMEJALNICA



Dva moža sta tiho ribarila in pila pivo. Janez naenkrat reče: »Mislim, da se bom ločil od svoje žene, že dva meseca ni govorila z mano.« Ivan ribari naprej, počasi pije pivo, ter reče: »Raje premisli Janez, tako žensko je težko najti.«

Policist ustavi voznika in mu da pihati rekoč: »Gospod preveč ste popili. V zapisnik bom moral napisati, da imate kar nula devet promila alkohola v krvi.« Voznik: »Ne bodiva malenkostna, napišite raje kar nula deset.«

Mirko pride z babico na govorilne ure v šolo. Razredničarka se čudi: »Kje pa imaš mamo in očka? A sta zbolela? Mirko: »Babica je edina v družini, ki slabo sliši.«

